

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **FRANCO DE POISD'EAU & CIE akciová společnost**
sídlem Trojská 629, Praha 7
zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Černého 517/13, Praha 8

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy,**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2017, č.j. 520/2017-160-SPR/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen “správní orgán I. stupně”) ze dne 20. 12. 2016, č.j. MHMP 2250648/2016/Zou, kterým byl žalobce v souladu s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen “zákon o silničním provozu”) shledán odpovědným za naplnění skutkové podstaty správního

deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a v souladu s § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.

2. Žalobce v žalobě namítá, že obě rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná a nezákonná, výroku rozhodnutí ani odůvodnění není zřejmé, zda byl použitý rychloměr tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, zda porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu, zda jednání řidiče vykazovalo znaky přestupku. Správní orgány se nezabývaly tím, zda v měřeném úseku platil rychlostní limit 70 km/h, zda pozdější časová verze příslušných právních předpisů, které správní orgány použily při rozhodování, nebyla pro žalobce příznivější, zda obecní policie měřila rychlost na úseku určeném Policií ČR a v součinnosti s ní. Žalobce namítal diskriminaci, neboť v Praze rychloměr zaznamenává rychlost jízdy pouze vozidlům s českou státní poznávací značkou, vozidla s cizí státní poznávací značkou správní orgán nestíhá.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s odkazem na obsah správního spisu a odůvodnění napadených rozhodnutí.
4. Ze správního spisu soud zjistil následující, pro řízení podstatné, skutečnosti:
5. Dne 13. 3. 2016 kolem 15:44 hodin v Praze 5, tunelu Strahov (směr k tunelu Mrázovka) - (úseku označeném svislou dopravní značkou "č. B 20a Nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h) nezjištěný řidič motorového vozidla, jehož provozovatelem je žalobce, se neřídil tímto označením, kdy v daném úseku byla nejvyšší dovolená rychlost 70 km za hodinu, jestliže jel rychlostí 84 km/h, čímž překročil nejvýše dovolenou rychlost o 14 km. V daném případě byla silničním rychloměrem (automatizovaným technickým prostředkem používaného bez obsluhy) naměřena rychlost 87 km za hodinu, která byla snížena o 3 km za hodinu s ohledem na možnou odchylku měřicího zařízení. Na výzvu k podání nezbytného vysvětlení k prověření došlého oznámení o přestupku, a to zejména ke sdělení údajů potřebných k určení totožnosti řidiče výše uvedeného vozidla v době a místě spáchání předmětného přestupku žalobce nereagoval. Následně správní orgán v souladu s § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu vydal příkaz o uložení pokuty žalobci ze dne 27. 9. 2016, proti kterému podal žalobce odpor. Následně správní orgán předvolal žalobce k ústnímu jednání o správním deliktu, avšak žalobce ani jeho zástupce se k jednání bez řádné omluvy nedostavili. Následně byl žalobce vyzooměn o možnosti seznámit se se spisovou dokumentací před vydáním rozhodnutí, ani k tomuto úkonu se žalobce ani jeho zástupce bez omluvy nedostavili. Vzhledem ke skutečnosti, že výše popsáním jednáním byly naplněny znaky správního deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu, správní orgán uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. O odvolání rozhodl žalovaný dne 2. 8. 2017, kdy jej zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
6. Soud ve věci rozhodl v nepřítomnosti žalobce při nařízeném jednání dne 17. 2. 2021 bez ohledu na žádost právního zástupce žalobce o odročení jednání pro jeho zdravotní stav, neboť omluvu soud nepovažoval za včasnou. Jednání bylo nařízeno na 17. 2. v 9:40 hod., žalobce podal žádost o odročení dne 16. 2. v 17:08 hod., přestože o svém onemocnění dle svého tvrzení věděl již v sobotu. Právní zástupce uvedl, že žádost podal v úterý, neboť potvrzení o pracovní neschopnosti mu bylo vydáno v pondělí a

dosud nebyl ve stavu napsat podání k soudu, jelikož měl horečku a bolest svalů. Přičemž žalobce trval na osobní účasti advokáta na jednání a jen v něj má důvěru. Zároveň však uvedl, že se snažil telefonicky sehnat substituci, ale marně. Soud má za to, že zdravotní stav právní zástupce nebyl nejpozději v pondělí natolik závažný, aby mu zabránil požádat o odročení jednání již v pondělí a nikoli v úterý po pracovní době. Pokud byl právní zástupce v pondělí způsobilý komunikovat s lékařkou, byl obdobně způsobilý zaslat soudu prosté podání – žádost o odročení. Přičemž jeho žádost o odročení ze dne 16. 2. obsahuje dalších 10 stránek úvah o ochraně jeho osobních údajů při rozhodování soudu. Lze tak dále uvést, že pokud byl právní zástupce v úterý schopen mnohačetného podání, zjevně byl schopen minimalistického podání již v pondělí, jestliže z popisu zdravotního stavu nevyplývá náhlý kolaps organismu advokáta. Zároveň soud shledá vnitřní rozpor mezi požadavkem žalobce na osobní účast jeho právního zástupce na jednání a snahou téhož právního zástupce na zajištění substituce. Jde totiž o tvrzení se vzájemně vylučující a tím i nevěrohodné. Nelze také odhlédnout o koncentrační zásady řízení dle s. ř. s. a obecně povahy soudního přezkumu správních rozhodnutí, jež vede k minimalizaci provádění dokazování nad rámec správního spisu.

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí podle s. ř. s. je poskytnout účastníkům správního řízení účinnou právní ochranu před nezákonným postupem nebo rozhodováním správních orgánů, avšak jen takové povahy nezákonnosti, jež může vést k újmě na právech žalobce.
9. Žalobce namítal, že se správní orgány ve svých rozhodnutích neuvedly, z čeho dovodily, že porušení pravidel bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem, ani o jaký typ přístroje se jednalo. K tomu Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 2. 2019 č. j. 73 A 1/2018-32, ve kterém se uvádí: *„...k specifikaci takového prostředku není třeba legální definice, jedná se především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatizovaného technického prostředku je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy. Při rozlišování mezi automatizovanými a manuálně obsluhovanými technickými prostředky je pak podstatné pouze to, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016-38, dle kterého „[z]cela správně přitom [krajský soud – pozn. soudu] poukázal na skutečnost, že jediným dělicím kritériem je režim měření, kdy v případě automatického jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí obsluha rychloměru. O tom, že předmětný rychloměr byl skutečně stacionární, svědčí*

záznam o přestupku, v němž je uvedeno, že měření proběhlo v automatizovaném režimu měření.“ Na skutečnost, že k zaznamenání rychlosti vozidla došlo automatizovaným technickým prostředkem, je poukazováno mimo jiné v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vyplývá i z fotodokumentace kamerového systému s popisem přestupku a okamžiku jeho spáchání. Žádný právní předpis nedefinuje, co se rozumí automatem ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Jedná se především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatu je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 – 70).

10. V průběhu správního i soudního řízení žalobce nenamítal, že porušení pravidel silničního provozu mělo za následek dopravní nehodu, ani to nijak neplyne z obsahu spisu. Shodně žalobce ve správním i soudním řízení nenamítal, že povolená rychlost byla v daném místě vyšší než 70 km/h. Pouze v žalobě namítá, že takový rychlostní limit nebyl prokázán, neboť není vyloučen limit 90 km/h. Není povinností správního orgánu se vypořádat v odůvodnění se všemi případnými variantami skutkového stavu, jestliže taková okolnost neplyne ze zjištěného skutkového stavu a ani ji účastník nenamítá, zejména pokud by případně měla mít pro účastníka přítěžující účinek (dopravní nehoda). Lze přisvědčit žalobci, že údaj na záznamu automatizovaného technického prostředku sám o sobě neprokazuje povolený rychlostní limit, avšak v průběhu správního řízení nevznikly pochybnosti o zjištěném rychlostním limitu, neboť se jednalo o úsek Strahovského tunelu v obci, tedy úsek správnímu orgánu z úřední činnosti znám. Přitom žalobce ve správním řízení ničeho nenamítal, tudíž nevznikla pochybnost o místní úpravě rychlosti vozidel, proto správní orgány nepochybily, pokud dále nezjišťovaly místní úpravě povolené rychlosti vozidel. V žalobě žalobce nenamítá, že v daném úseku byla rychlost vyšší, ale spekuluje, že rychlostní limit mohl být *klidně i např. 90 km*, neboť se nejedná o zastavěné území, tedy ani o obec. Nejen správní orgán, ale ani soud není povinen se zabývat pouhými spekulacemi účastníka. Pouze lze k námitce nezastavěnosti obce odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 293/2017 – 26 a č. j. 6 As 379/2018 – 40, ze kterých plyne jednoznačný závěr, že správní orgány a následně i správní soud jsou zásadně vázány místní úpravou provedenou příslušným opatřením obecné povahy (dopravní značkou). Pokud je tedy obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami (§ 2 písm. cc) zákona o silničním provozu), je nutno z takového dopravního značení vycházet. Strahovský tunel je nesporně součástí obce a to i jeho zastavěné části, aniž by bylo nutné tuto okolnost jakkoli dále zjišťovat.
11. Žalobcem tvrzená povinnost označení měřeného úseku příslušnými dopravními značkami nemá oporu v právní úpravě účinné v době měření rychlosti žalobce, neboť takto stanovil § 79a odst. 2 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 31. 7. 2011. Správní spis obsahuje seznam míst určených Policií ČR pro měření rychlosti Městskou policií hl. m. Prahy, přičemž jeden z uvedených úseků měření odpovídá místu, kde došlo k zaznamenání jízdy žalobce měřícím zařízením. Součinnost státní i městské policie dle § 79a zákona o silničním provozu tak byla prokázána.

12. Námitka nepřezkoumatelnosti odečtu 3 km/h nesměřuje k ochraně práv žalobce, neboť tímto byla snížena naměřená rychlost, proto se jí soud nezabýval. Správní orgány nebyly povinny se zabývat tím, zda v souladu s § 79a zákona o silničním provozu bylo účelem měření rychlosti zvyšování bezpečnosti. Soudu není zřejmé, nakolik žalobce považuje přítomnost takové úvahy za rozhodnou pro jeho právní postavení ve správním a nyní i soudním řízení, aniž by tvrdil okolnosti, které by měly vyvrátit notorietu prevence měření rychlosti vozidel ve městě a to ještě v tunelu.
13. K námitce protiústavnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu soud odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018 sp. zn. Pl. ÚS 15/16. Soud neshledává za nepřipustnou diskriminaci případný stav, kdy správní orgány rezignují na zahraniční provozovatele vozidel, u nichž je vymahatelnost sankce minimální. V okamžiku, kdy správní orgány čelí systematického zneužívání práv účastníků řízení zastoupených shodnými subjekty jako žalobce v této věci za účelem průtahů ve správním řízení (např. formou zahlcení automatizujícími opakovanými podáními bez předložení plné moci apod.) či přenesením podstaty sporu do soudního řízení, nelze správnímu orgánu klást k tíži, že svou činnost racionalizuje ve smyslu co nejširší prevence, která je jistě cílenější formou sankcí na místní provozovatele. Soud proto odmítl ustanovit znalce za účelem zjištění postupu správních orgánů vůči zahraničním provozovatelům vozidla.
14. Pokud žalobce namítá absenci právního posouzení přestupku řidiče, domáhá se ochrany práva na spravedlivý proces. Absence explicitní subsumpce právní úpravy na protiprávní jednání bude vadou zakládající zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pouze tehdy, pokud skutečně takové explicitní uvedení zákonného ustanovení přestupku řidiče bude mít za následek, že žalobce nebyl schopen řádně hájit svá práva, jestliže nevěděl, jaké protiprávní jednání je mu přičítáno k tíži.
15. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je patrné, jakou konkrétní zákonem stanovenou povinnost porušil řidič vozidla provozovaného žalobcem a jakého jednání se řidič dopustil - *překročení nevyšší dovolené rychlosti v úseku obce, který byl označen svislou dopravní značkou č. B 20a Nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h, jestliže jel rychlostí 84 km/h*. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je podrobně popsáno protiprávní jednání spočívající v nerespektování zákazu překročení nejvýše povolené rychlosti v daném úseku. Ze žalobou napadených rozhodnutí byla žalobci zřejmá skutková povaha protiprávního jednání - *překročení nejvýše dovolené rychlosti o 14 km*, aniž by mu bylo výslovně sděleno konkrétní ustanovení zákona zakládající takovou povinnost nebo definující takový přestupek řidiče. Přestupek řidiče je podřazen zákonnému ustanovení pouze v příkazu o uložení pokuty ze dne 27. 9. 2016, v jehož odůvodnění je uvedeno, že řidič vozidla spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, dle kterého se *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h*. Žalobci tak bylo od samého počátku řízení zřejmé, jak hodnotí správní orgán protiprávní jednání řidiče, a proto mu nebylo nijak odepráno právo na spravedlivý proces. Zejména pokud byl v řízení zastoupen společností ODVOZ VOZU s. r. o., tedy subjektem, který se specializuje na zastupování v řízení o dopravních přestupcích (viz. www.nssoud.cz). Na zastupování tohoto subjektu ve správním řízení systémově navazuje zastupování současným právním zástupcem žalobce, kdy jsou podávány v zásadě identické žaloby

s různou variací žalobních bodů. Za jednotící znak žalob lze považovat, že obvykle necílí na podstatu věci, tedy zda žalobce spáchal přestupek či správní delikt, res. zda aktivní obhajoba žalobce ve správním řízení vedla k neprokázání protiprávního jednání správním orgánem, nýbrž na nepřiměřenou pedantskou obsažnost správních rozhodnutí ve smyslu jejich nepřezkoumatelnosti. Žalobce byl ve správním řízení zastoupen subjektem se zkušeností se správním řízením v oblasti deliktů podle zákona o silničním provozu a v soudním řízení je zastoupen advokátem. Lze tak po účastníkovi požadovat širší znalost zákona o silničním provozu. Takové povědomí nemá nahrazovat absenci odůvodnění správního rozhodnutí, neboť účastník řízení není *amicus ministerium*. Pokud však z povahy věci je subsumpce právní úpravy zjevná (zde z popisu protiprávního jednání v rozhodnutí i definice přestupku během správního řízení v příkazu o uložení pokuty) a je dán předpoklad určité aktivní znalosti příslušného zákona účastníkem, nelze takovou ve svém důsledku již účastníkem odstranitelnou vadu považovat za natolik intenzivní zásah do práva žalobce na spravedlivý proces, aby vedla ke zrušení rozhodnutí soudem. Zejména pokud během správního řízení účastník nedal jakkoli najevo, že mu není zřejmá povaha mu přičítaného protiprávního jednání. Na pasivitu žalobce během správního řízení neměla absence explicitního podřazení právní úpravy na protiprávní jednání řidiče jakýkoliv vliv, a tedy ve skutečnosti nezasáhla do jeho práva na spravedlivý proces.

16. Místo spáchání deliktního jednání správní orgán I. st. vymezil : *kolem 15:44 hodin v Praze 5, tunelu Strahov (směr k tunelu Mrázovka)*. Jakkoli se jedná o relativně dlouhý úsek komunikace, uvedením času měření a směru jízdy je zaručeno, že nedojde k záměně vytýkaného protiprávního jednání s jiným v souladu se zásadou *ne bis in idem*. Proto soud považuje specifikace místa deliktu za dostatečně určitou.
17. Žalobce nijak nespifikoval jím tvrzenou obecně potencionální možnost příznivější právní úpravy, proto lze pouze obecně uvést, že správními orgány užitý pojem „ve znění pozdější předpisů“ je dostatečně určitý, neboť značí právní úpravu účinnou ke dni vydání daného rozhodnutí. Správní orgán není povinen vždy provést explicitní úvahu o případné existenci odlišné právní úpravy ke dni spáchání protiprávního jednání a ke dni vydání rozhodnutí. Pokud správní orgán takovou explicitní úvahu neučinil, je třeba mít za to, že nenalezl ve věci účastníka příznivější právní úpravu.
18. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobní námitky důvodnými, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V Praze dne 17. 2. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.